

1994. december 1. - **Állítólag ez a második mexikói film, amit hazánkban műsorra tűztek valaha is.**

Nem tudom, hogy ez a mexikóiak vétke, vagy a miénk. Mert ha még jó néhány ilyen film készült abban a távoli országban, mint a nemrég bemutatott Szeress Mexikóban!, akkor ez föltétlenül vétek.

Laura Esquivel könyvéből Alfonso Arau rendezett megrendítően hiteles filmet. A hitelesség még akkor is igaz, ha történetesen filmjét teletűzdelte szürrealista kaktuszkínövészekkel, s ezáltal időnként mesés szférákba emelgeti a nézőt. A történet mondhatni alapeset: a kőszívű anya megakadályozza a fiatalok boldogságát. Az ok, egykor talán racionális szokás, mai szemmel nemcsak anakronisztikus, hanem kegyetlen és antihumánus: a legfiatalabb leány kötelessége anyjának gondozása, ezért nem mehet férjhez. A könyörtelen anya iránti megértésünket azonban lerombolja az a beigazolódnak gyanú, hogy ő sem feddhetetlen: egyik leányának apja nem a férje, hanem egy mulatt férfi. Ebbe a gyanúba hal bele a férj. Ettől kezdve Elena asszony (Regina Törne) átveszi a hatalmat.

Ebben a filmben főszerepet játszik az ágy és az asztal. Azzal indul a történet, hogy Elena mindent lesöpörve fölkapaszkodik a konyhaasztalra, és azon szüli meg legkisebb leányát, Titát (Lumi Cavazos). Hogy aztán

leánya egész élete szinte mágikusan az asztalhoz kötődjék. Ágybéli szerelmi frusztrációját átdolgozza szakácművészeti kreativitásba, és a konyhaasztalnál csodaételeket készít. Eme rejtett módon küld orális szerelmi üdvözlést kedvesének. Mert a könyörtelen anyai parancs érvényben van: „Nemzedékeken át nem tiltakozott e szokás ellen senki, és nem az én lányom lesz az, aki ezt megszegi. Jaj neked, ha meglátlak Pedro (Marci Leonardi) közelében!” De nem marad el a beteljesülés, a happy end annál inkább. De végül is nem egy amerikai kommersz filmet láttunk. Z.Z.